

Boros Imre: A Deutsche és más bankok

2016 október 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Er?sen kétséges ugyanis, hogy a saját t?ke kockázatára kötött spekulatív üzletekb?l befolyik-e elegend? pénz…

A bankok történetének az elmúlt három évtizedr?l szóló feljegyzései valószín?leg nem azzal lesznek majd tele, hogy a patinás intézmények eredményesen szolgálták volna a társadalmakban keletkezett anyagi és egyéb értékek közvetítését a szolgálatukért joggal felszámolható haszon fejében. Inkább arról íródhatnak majd krónikák, hogy a szolgáltatói tevékenységen megszerezhet? hasznon felül igyekeznek még ügyfeleik értékeit is „üzleti konstrukciókkal” megszerezni, az ügyfél rájuk bízott pénzét nem gondosan forgatni, hanem inkább saját célokra fordítani. Ha az ilyen ügyletek mégsem jönnek be, viselje a kárt az ügyfél, ha meg a baj túl nagy, akkor az államkassza.

Hazánk – hatékony állami segédlettel – egyik els? elszenved?je volt, szinte kísérleti terepeként szolgált ennek a gyakorlatnak már a múlt század kilencvenes éveiben. Kár, hogy ez a közvéleményben máig sem tudatosodott.

Ennek a sorsrontó „élménynek” a hiányában talán mára már államadósságunk sem lenne, vagy akár kétszeres jövedelmi nívón élhetnénk. Nem vigasz, hogy ez a szemlélet szerte a „f?világban”, vagyis Nyugaton általánossá vált, és a korábban etalonnak számító Németországot is telibe kapta mára. Err?l szól a Deutsche Bank A. G. kálváriába ill?, immár két évtizedes verg?dése is.

Számomra ez az eset azért is fájdalmas, mert éppen abban az id?szakban voltam náluk a devizakereskedelem lelkes tanonca, amikor a felszabadított árfolyammozgások még kell? izgalmat és szakmai kihívást szolgáltattak kiképz?knek és a tanoncoknak egyaránt. A „piacokról” életre szóló tanulságokat éppen náluk kezdtem gy?jtögetni. A bank tisztes múltra tekinthet vissza. Egy nagy nemzeti újrafelemelkedés valóságos intézményi szimbóluma. Hiszen 1870-ben – még az 1648 óta szétdarabolt német területek egységes birodalomba történ? újkori egyesülése el?tt – Poroszország keretei között hozták létre, azzal a céllal, hogy a robbanómotorok, az elektromosság helyi felfedezései és a vegyészet felhasználása révén technikai versenyel?nyre szert tett német ipari vállalkozások exportját támogassa. Ezeknek a hasznát ugyanis el?szeretettel vámolgatták meg az angol és francia bankok a magas bankköltségekkel.

Az évtizedek a Deutsche Bankon vajmi keveset változtattak, túlélte a két világháborút, és még azt is, hogy a szövetségesek apróra darabolták 1945 után. De 1957-t?l már ismét a régi szerepében tündökölt a bank, és vált a világgazdaság egyik éllovas pénzintézetévé. A bank német ipar- és exporttámogató politikájában a világgazdaság nagy szellemi fordulatának évében, 1989-ben állt be stílusváltás, a „privatizálj, deregulálj!” parancsot meghirdet? és azóta is folyó világtrend miatt. Az iparos-export?r szemlélet? bankvezér (Herrhausen) egy azóta is azonosítatlan elkövet?i kör által végrehajtott bombamerénylet áldozata lett.

A bank azóta a világ pénzügyi f?áramlati, az úgynevezett investment bankári szemlélettel azonosított üzletpolitikát folytatja, magyarán gátlások nélkül kockázatba viszi az ügyfelei és a saját pénzét is, és azóta jórészt nem hazai (német) állampolgárok vezetik.

A sikeres investment üzletelés utolsó akadálya is elhárult 1999-ben, amikor a bank elismerte az Auschwitzcal kapcsolatos hajdani érintettségét, és kifizetett 5,2 milliárd bánatpénzt. A bank végképp bekerült a nemzetközi fels? „új szemlélet?” bankári körökbe. A korábbi részvényesi kör lecserélésér?l pontos információk nem állnak rendelkezésre, mert a részvények jelent?s része nem névre szóló, tehát bárkinél lehet. (A hajdani alapítók és els? cégvezet?k között emblematikus ipari-export?r családok, mint a Siemensék, voltak.) Az el?z? évtizedben a Deutsche Bank A. G. bizonyítottan egyike volt azon világméret? pénzintézeteknek, amelyek közösen az amerikai ingatlanléggömböt egészen a kipukkadásig fújták, s ehhez mintegy harminckétmilliárd dollárral járult hozzá.

Ismerve azonban tanult amerikai bankbarátai gyakorlatát, a kezdetben zsebre tehet? hatalmas hasznok egy részét a cég hitelbiztosításra fordította. Így fordult el?, hogy a tornyosuló veszteséget (11,8 milliárd dollár) az AIG amerikai hitelbiztosítóra tudta áthárítani, más nagy amerikai pénzintézetekhez hasonlóan, amelyeket meg a megszokott modell szerint az amerikai állam (az adófizet?) húzott ki a bajból. Ennek ellenére mégis amerikai piacfelügyeleti eljárás alatt áll, éppen az ingatlanlufi szabálykerül? fújásával kapcsolatban, ami akár tízmilliárd dollár büntetés kifizetésének veszélyével is járhat. (Ez alól eddig egyetlen globális lufifújó csak a kivétel.) A rossznyelvek szerint a hazai bankok devizakitettségének fedezetére szolgáló ilyen hitelbiztosítások igénybevételéért az amerikaiak nem rajongtak önfeledten, ezért ennek jogszer? igénybevételét?l bankjaink (vagy a helyettük eljáró anyabankjaik?) visszah?költek, és választották a könnyebb ellenállást, így zúdították az árfolyamkockázat terhét a biztosító helyett a devizahiteles ügyfelekre, a lakáshitelesekre és a kis cégekre a devizában elszámolt lízingszerz?dések ürügyén.

Ehhez a magyar kormány helyett a hazai jogi szervezetekben találtak szövetségesekre, amelyek az ügyfeleket jogilag és definíció szerint egyenl? ismereti szintre emelték a bankokkal a devizaárfolyam-kockázattal kapcsolatos szaktudásban. Sajnos, a kárvallottak mégis a mostani kormány nyakába varrják a bajokozást. Érdemes egy pillantást vetni a Deutsche Bank A. G. méreteire, hogy fogalmat alkothassunk a probléma valós méreteir?l. Még jelenleg is mintegy százezer embert alkalmaznak csaknem hetven országban. A 2011-ben még kéttrillió eurónál (kétezermilliárd) is nagyobb mérleg mára ugyan 1,6 trillióra olvadt, de ez még így is több mint tízévi hazai GDP értékét teszi ki. A részvényt?ke névleges értéke felette van ugyan a hatvanmilliárd eurónak, de a piacon a részvények összértéke – vagyis az úgynevezett piaci kapitalizáció – ennek alig a tizede, tehát alig több, mint jelenleg a legnagyobb hazai bankunké, és az áresés még nem tart a végénél.

Er?sen kétséges ugyanis, hogy a saját t?ke kockázatára kötött spekulatív üzletekb?l befolyik-e elegend? pénz, hogy a bank helyt tudjon állni a betéteseinek, ha azok a pénzüket visszakérik, vagy a mentésébe éppen nekik kell majd beszállniuk. Talán csak a Deutsche Bank A. G. névben rendületlenül hív? német bürgerek állnak a vártán. Önfeledt boldogság nem tölti el ?ket sem, ha pénz helyett szinte semmit nem ér? bankrészvényeket kapnak majd. A bankmentésnek manapság nem az állami kihúzás, hanem a berántás az elfogadott, az európai regula szerinti módja: belerántják a bajba azokat, akik a bankban pénzt tartanak, vagy a bankok kötvényét megvásárolták.

További bankbajok – a válság utáni nagy hatósági fogadkozások, stressztesztek ellenére – Németországban, Svájcban és f?ként Olaszországban vannak. A f? fogadkozás az, hogy többé nem lehet a bankok által a spekuláció árnyoldalaként keletkezett veszteségeket az államkasszákra hárítani.

Az újabb bankproblémák csak meger?síthetnek bennünket a hitünkben, hogy jobb híján most a legokosabb, amit tehetünk, hogy minél távolabb kerülünk hazánk nemzetközi pénzügyi kitettségét?l, igyekszünk többet exportálni, mint importálni, csökkentjük az államadósságot, a finanszírozásban a hazai pénzt és f?ként a hazai befektet?ket helyezzük el?térbe. Csak így lesz esélyünk arra, hogy a nagy valószín?séggel még majd érkez? újabb nemzetközi borulás alkalmával elviselhet? állapotban érjük el a száraz partot.

Boros Imre – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló